ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕ ΚΟΜΠΡΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΧΕ ΚΛΕΨΕΙ ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ

Ὅταν κατέβηκα στὴ σάλα τοῦ ξενοδοχείου, κατάλαβα ἀμέσως πὼς εἶχε συμβῆ κάτι ἐντελῶς ἀνώμαλο.

Ταξειδιῶτες μιλοῦσαν μεταξύ των ζωηρά. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου καὶ ὁ ἀρχιθυρωρὸς ἔτρεχαν νευρικὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἐξαφνα ἡ κυρία Κοπιὲ ἐβγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως. Ἦταν ὠχρὴ καὶ πολὺ συγκινημένη.

Ἐτήγα ἀμέσως κοντά της.

— Τί ἔχετε καλή μου φίλη ;

Μ' ἔσυρε στὸν ἐξώστη τοῦ ξενοδοχείου, ποὺ ἁπλωνόταν πρὸς τὴν πλάζ τοῦ Μπιαρρὶτς καὶ μοῦ εἶπε :

— Μοῦ ἔκλεψαν τὸ κολλιέ μου ! Ἦταν ἕνα πολὺ ὡραῖο κολλιέ, ἀπὸ ὀγδόντα ὀκτὼ μαργαριτάρια, ἀξίας μισοῦ ἑκατομμυρίου, τοὐλάχιστον. Ἦταν δῶρο τοῦ πρώην συζύγου μου. Καταλαβαίνετε πὼς εἶμαι ἀκόμα ἄνω κάτω !

— Τὸ ἔκλεψαν ; Εἶσαστε βέβαιη πὼς σᾶς τὸ ἔκλεψαν ;

— Βεβαιοτάτη. Τὸ εἶχα βάλει ἐπάνω στὸ τζάκι χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν γύρισα ἀπ' τὸ καζίνο... Σήμερα τὸ πρωῒ ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, τὸ εἶδα σὰν ἐξύπνησα κατὰ τὶς ἐννέα. Κατέβηκα σὲ λίγο στὸν κομμωτὴ τοῦ ξενοδοχείου, ἀφοῦ ἐφρόντισα προηγουμένως νὰ κλειδώσω τὴν πόρτα τῆς κάμαρής μου. Ἐγύρισα στὶς ἑνδεκα καὶ τὸ κολλιέ μου εἶχε γαθῆ.

— Ρωτήσατε τὴν καμαριέρα σας ;

— Βεβαιώνει πὼς δὲν μπῆκε στὴν κάμαρή μου ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μοῦ ἔφερε τὸ πρόγευμά μου ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ τῆς ἔκουδούνισα γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλω τὴν κλοπή.. Τὶ ἀτυχία, Θεέ μου ! Πάει ὅλο τὸ καλοκαῖρι μου χαμένο ! Ἕνα τόσο ὡραῖο κολλιέ, ποὺ μοῦ ἄρεσε πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα μου τὰ κοσμήματα...

— Ἀλήθεια ;

— Καὶ τὸ ἐκπληκτικώτερο ἀπ' ὅλα εἶναι, πὼς εἶχα ἀρίσει ἐπάνω στὸ κομοδῖνο μου δυὸ δακτυλίδια καὶ τρία βραχιόλια ὅλα διαμαντένια, ποὺ δὲν ἦσαν μικρότεης ἀξίας ἀπ' τὸ περιδέραιο...Καὶ ὅμως ἐπῆραν μόνο τὸ περιδέραιο,χωρὶς νὰ τὰ ἀγγίξουν αὐτά !

— Πολὺ παράξενο, ἀλήθεια...

Ἡ ὑπόθεσις ἐπροκάλεσε τὸ ἔνδιαφέρον μου. Μοῦ ἄρεσαν πάντα ἡ μυστηριώδεις ἱστορίες καὶ ἡ γεωᾶτες αἰνίγματα περιπέτειες. Ἂν δὲν ἤμουν ὑποδιευθυντὴς τραπέζης θὰ προτιμοῦσα νὰ ἤμουν ἀστυνομικός.

— Ἀγαπητή μου φίλη, εἶπα στὴν κυρία Κοπιέ, δὲν ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἀναζητήσουν τὸν ἔνοχο ἢ τὴν ἔνοχο τὰ λαγωνικὰ τῆς ἀστυνομίας...Μοῦ δίνετε λοιπὸν τὴν ἄδεια νὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτὴν τὴν περίεργη ὑπόθεσι ;

— Ὦ, σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι μόνη μου αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Μπιαρρίτς... Μοῦ εἶνε λοιπὸν πολύτιμη ἡ συνδρομὴ ἑνὸς παληοῦ φίλου σὰν καὶ σᾶς. Κάνετε ὅ,τι ἠμπορεῖτε γιὰ νὰ βρῆτε τὸ κολλιέ μου... Κατὰ τὴ γνώμη μου εἶνε γυναῖκα ἐκείνη ποὺ τὸ ἔκλεψε. Αὐτὴ τὴν προαίσθηση τοὐλάχιστον ἔχω.

Σηκωθήκαμε ὕστερα ἀπ' τὸ τραπέζι κ' ἀνεβήκαμε μαζὺ στὸ δωμάτιό της, ὅπου ἐρευνήσαμε μιὰ ἀκόμη φορά, χωρὶς ὅμως, κανένα ἀποτέλεσμα...

Ἐρευνήσαμε μιὰ ἀκόμη φορά, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα...

— Συγχωρῆστε με τώρα, κυρία, τῆς εἶπα φεύγοντας. Πρέπει ν' ἀρχίσω τὶς ἔρευνές μου.

— Στὸ δεύτερο πάτωμα ἀπάντησα τὴν καμαριέρα. Τὴν ὡδήγησα στὴν κάμαρη τῆς κυρίας Κοπιέ, κ' ἀφοῦ τῆς ἔβαλα στὸ χέρι ἕνα εἰκοσόφρανκο, τῆς εἶπα :

— Δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ κατοικοῦν στὰ γειτονικὰ δωμάτια ;... Ποιὸς μένει στὸ ἀριστερό ;

— Ἕνας Ἀμερικανός, κύριε. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸν λένε κύριο Ντάνιελς.

— Μένει ἐδῶ πολὺν καιρό ;

— Ὄχι... Ἤρθε, φαίνεται, ἐπίτηδες γιὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ τένις... Εἶνε ἕνας ψηλὸς νέος, κομψὸς καὶ πολὺ φίλαθλος, ἂν κρίνω ἀπ' τοὺς ἀλτῆρες, τὶς κορίννες καὶ τᾶλλα ὄργανα γυμναστικῆς ποὺ ἔχει στὸ δωμάτιό του...

— Καὶ ποιὸς μένει στὸ δεξιὸ ;

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λετιλλιάκ, Παριζιάνοι...

— Τίποτε ἄλλο δὲν ξέρετε γιὰ τὰ πρόσωπα αὐτά ; Πῶς εἶνε ;

— Ὦ, κύριε, εἶνε δυὸ περιστεράκια.Κάθε φορὰ ποὺ θὰ μπῶ στὴν κάμαρά τους, τοὺς βρίσκω ἀγκαλιασμένους...

— Ποιὸν θὰ μπορούσατε νὰ ὑποπτευθῆτε περισσότερο ; τὸν κύριον Ντάνιελς ἢ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Λετιλλιάκ ;

Ἡ καμαριέρα ἔκανε ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως κ' ἀπάντησε :

— Ὦ, κύριε, κανέναν ἀπ' αὐτούς... Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔκαναν τὴν κλεψιὰ οἱ γείτονες τῆς κ. Κοπιέ !

Εὐχαρίστησα τὴ νέα κ' ἀφοῦ ἐσυμπλήρωσα τὴ μικρὴ μου ἀνάκρισι μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, ἐπῆγα καὶ εἶδα ὅλους τοὺς χρυσοχόους τοῦ Μπιαρρίτς. Τοὺς ἔκανα μιὰν ὡρισμένη ἐρώτησι, ἡ ὁποία κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶχε μεγάλη σχέσι μὲ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τοῦ κολλιέ.

Εὐχαριστημένος ἀπ' τὴν ἀπάντησι ἑνὸς χρυσοχόου, γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐξακολούθησα τὶς ἔρευνές μου ἐπὶ τόπου καὶ κατὰ τὸ δεῖπνο εἶπα στὴν κυρία Κοπιέ :

— Ἀγαπητή μου φίλη, θὰ σᾶς κάνω μιὰ παράξενη πρότασι... Θὰ ἤθελα αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ ἀλλάξαμε δωμάτιο. Νὰ παίρνατε δηλαδὴ σεῖς τὸ δικό μου, στὸ τρίτο πάτωμα καὶ νᾶμαι ἐγὼ στὸ δικό σας.

Ἡ κυρία Κοπιὲ ἔδειξε μεγάλη ἔκπληξι, δέχτηκε ὅμως ἀμέσως καὶ μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα :

— Ἀνδρέα, μὴν ὑποπτεύεσσι κανένα ;

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Ὡς τόσο, ἤθελα νὰ κάνω μιὰ δοκιμή.

Στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ ἀνέλαβα κρυφὰ τὴ φρούρησι τῆς κάμαρης τῆς φίλης μου. Ἡ κυρία Κοπιὲ εἶχε τραβηχθῆ πολὺ σκανδαλισμένη στὴν κάμαρή μου. Προηγουμένως εἶχα φανῆ ἐπιδεικτικὰ στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου μὲ τουαλέττα ἑσπερίδος κ' ἔπειτα ἐγύρισε μὲ τρόπο, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, στὴν κάμαρή μου, ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχα ὑποδιέξει ἐγὼ γιὰ νὰ πιστέψῃ ὁ κόσμος πὼς εἶχε πάει νὰ περάσῃ τὴ βραδυὰ της στὸ καζίνο.

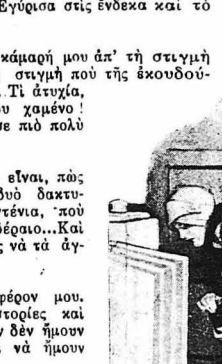

Ἐπερίμενα πολύ. Καθισμένος μέσα στὴν κάμαρη ποὺ μόλις φωτιζόταν ἀπ' τὶς λάμψεις τῆς πλάζ, εἶχα ξαπλωθῆ σ' ἕνα μεγάλο καὶ βαθὺ φωτεῖγ ὅπου σχεδὸν ἐχανόμουν. Ὑπολόγιζα τὰ τέταρτα τῆς ὥρας ποὺ περνοῦσαν πολὺ ἀργά.

Ἐξαφνικά, κατὰ τὶς ἑνδεκάμισυ, ἕνας μόλις αἰσθητὸς στὴ δεξιὰ πόρτα κρότος, μ' ἔκανε νὰ τεντώσω τ' αὐτιά μου. Τὸ πόμολο τῆς πόρτας ἔτριξε λίγο καὶ τὸ φύλλο μισοάνοιξε καὶ μπῆκε ἀθόρυβα κάποιος ἄντρας.

— Ἀπάνω τὰ χέρια ! ἐφώναξα, προτείνοντας πρὸς τὸν ἐπισκέπτη τὸ περίστροφό μου, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐγύριζα τὸ κουμπὶ τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνατινάχθηκε γεμάτος κατάπληξι, ἐσήκωσε τὰ χέρια πολὺ ψηλὰ καὶ μίλησε πολὺ γρήγορα μὲ τσακισμένη φωνή :

— Κύριε, σᾶς ἐξορκίζω... Μὴν κάνετε σκάνδαλο ! Ἐρχόμουν νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου... Δέν μὲ πιστεύετε ; Σταθῆτε... Κρατῶ πάντα τὰ χέρια μου ψηλά... Ἐλᾶτε ὁ ἴδιος νὰ βγάλετε ἀπ' τὴν ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ μου τὸ κολλιὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια, ποὺ ἔχω... ποὺ εἶχα δανεισθῆ σήμερα τὸ πρωῒ.

Ἦταν ὁλοφάνερη ἡ εἰλικρίνεια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ἔχωσα τὸ χέρι μου στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλα τὸ κόσμημα τῆς κυρίας Κοπιέ.

— Εἴσαστε ὁ κύριος Λετιλλιάκ ; ρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε... Καὶ σεῖς ; Ἕνας ντέτεκτιβ χωρὶς ἄλλο, ἔ ;... Ἀκοῦστε με πρὶν μὲ συλλάβετε. Σᾶς παρακαλῶ πολύ... Ἀφῆστε νὰ κυριαρχήσῃ μέσα σας τὸ αἴσθημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ περιμένω ἀπὸ σᾶς...Νὰ,ὅλη ἡ ἀλήθεια μὲ λίγα λόγια...Εἶμαι παντρεμμένος... Ἔφαγα τὴν προῖκα τῆς γυναίκας μου σὲ μιὰν ἄτυχη ἐπιχείρησι... Ἔξαφνα μοῦ πρότειναν ἐδῶ κοντὰ μιὰν ἄλλην ἐπιχείρησι πολὺ καλή... Καὶ σήμερα τὸ μεσημέρι ἡ γυναῖκα μου κι' ἐγὼ ἔπρεπε νὰ γευματίσουμε στὴ Μπουγιὸν μαζὶ μὲ τοὺς μέλλοντας συνεταίρους μου. Ἔπρεπε ὅμως νὰ ἐπιδειχθοῦμε σ' αὐτούς...Μὲ καταλαβαίνετε ; Ἡ γυναῖκα μου μοῦ εἶχεν ὑποβάλει τὴν ἰδέα νὰ νοικιάσουμε ἕνα κολλιὲ μαργαριταρένιο ἀπὸ κάποιο χρυσοχόο τοῦ Μπιαρρίτς. Μοῦ εἶχε πῆ : «Καταλαβαίνεις πὼς ἂν εἶχα γύρω στὸ λαιμό μου μαργαριτάρια ἑκατὸ χιλιάδων φράγκων, θὰ προσελκύαμε τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων...» Ἀλλοίμονο, ὅμως ! Κανένας χρυσοχόος δὲν ἐδέχθηκε τὴν πρότασί μου ! Τότε ἐγώ, ποὺ εἶχα προσέξει τὸ θαυμάσιο περιδέραιο αὐτῆς τῆς κυρίας, ἀποφάσισα νὰ τὸ πάρω σήμερα τὸ πρωῒ. Ἡ γυναῖκα μου τὸ φόρεσε τὸ μεσημέρι στὴ Μπουγιόν...Ἐτελειώσαμε τὴν ὑπόθεσί μας... Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐρχόμουν ἐδῶ γιὰ νὰ βάλω στὴ θέσι τους τὰ μαργαριτάρια αὐτά, ποὺ κατώρθωσαν νὰ μὲ σώσουν ἀπ' τὴν κακοτυχία, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς κινδυνεύω νὰ πιασθῶ ἀπὸ σᾶς... Κύριε, σᾶς ἐξορκίζω, λυπηθῆτε με !

Ὁ κύριος Λετιλλιὰκ ἔκλαιγε. Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶχα συγκινηθῆ πολὺ ἀπ' τὴ συντριβὴ τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Μ' ἐκύτταζε, ὅπως ἕνας ποὺ κινδυνεύει νὰ πνιγῆ κυτάζῃ ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὸ θάνατο...

Ἦταν ἕτοιμος νὰ γονατίσῃ μπροστά μου, ὅταν τὸν ἐσταμάτησα μὲ μιὰ χειρονομία.

— Κύριε, τοῦ εἶπα, οὔτε ἰδωθήκαμε ποτέ, οὔτε θὰ ξαναϊδωθοῦμε... Θὰ κλείσετε χωρὶς θόρυβο αὐτὴ τὴ μεσόπορτα κ' ὅταν ἡ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ βιβλίο ποὺ γράφηκε μὲ τὰ πόδια

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐξεδόθη στὸν Ἅγιο Παῦλο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἕνα μικρὸ ρωμάντζο-ἀπὸ 100 σελίδες τοῦ ὁποίου τὸ πρωτότυπο γράφηκε ὁλόκληρο μὲ τὰ πόδια. Ἡ συγγραφεύς του, μίς Ἔπκα Βέρτυ, ὅταν ἤταν μικρὴ εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ μηνιγγίτιδα, ἡ ὁποία τῆς ἐπέφερε πλήρη παραλυσία καὶ τῶν δύο χεριῶν. Ἡ μικρὴ ὅμως παράλυτη ποὺ ἤταν ἐξαιρετικὰ ἐξυπνη καὶ προικισμένη μὲ σπανία θέληση καὶ ἐνεργητικότητα, ἀντὶ νὰ ἀπελπισθῇ καὶ νὰ αὐτοκαταδικασθῇ σὲ ἀδράνεια, ἀπὸ μικρὴ ἐσυνείθισε νὰ χρησιμοποιῇ τὰ πόδια της—ὅσο βέβαια ἤταν δυνατὸν—ἀντὶ τῶν χεριῶν. Ἔτσι ἐσυνείθισε καὶ νὰ γράφῃ μὲ μολύβι κρατῶντας το μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ της ποδιοῦ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ καμμιὰ ἄλλη δουλειά—ἄλλως τε ἡ οἰκογένειά της ἤταν οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη—ἐδιάβαζε διαρκῶς καὶ ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μορφωμένες γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς Πρὸ διετίας δέ, σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν ἐξέδωκε τὸ ἀνωτέρω ρωμάντζο, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ χειρόγραφα τὰ ἔγραψε ἡ ἴδια μ' ἕνα μολύβι κρατῶντας το μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ της ποδιοῦ. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἡ μίς Ἔπκα ἔκανε καὶ τρεῖς φορὲς μόνη της, μὲ τὸν ἀνωτέρω τρόπο, τὶς διορθώσεις τῶν τυπογραφικῶν δοκιμίων τοῦ βιβλίου της, τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἔκανε τόσο καλὴ ἐντύπωσι κ' ἐσημείωσε τόσο μεγάλη ἐπιτυχία, ὥστε πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων ἔγραψαν ὅτι «*τὸ βιβλίο αὐτὸ κάθε ἄλλο φαίνεται παρὰ ὅτι... ἐγράφηκε μὲ τὰ πόδια*».

***

Ἡ ἐπίδρασις τῶν φυτῶν στὴν ὑγεία μας

Εἶνε γνωστὸ ὅτι τὰ φυτὰ ἔχουν μεγάλη θεραπευτικὴ ἀξία, ὄχι μόνο χάριν στὶς πρῶτες ὕλες ποὺ παρέχουν καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες κατασκευάζονται τὰ διάφορα φάρμακα, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἐξ ἀποστάσεως ἀκόμη ἐξασκοῦν ἀγαθοεργὸ ἐπίδρασι στὴν ὑγεία μας. Ἔτσι τοὐλάχιστον βεβαιώνει ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη.

Γι' αὐτό, στὴν Ἀγγλία, ἡ περισσότερες ἀπὸ τὶς νευρολογικὲς ἰδίως κλινικὲς χρησιμοποιοῦν σὲ ὑπερβολικὸν βαθμὸ τὶς ἐξ ἀποστάσεως θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν δένδρων. Λόγου χάριν ἀνάγκάζουν τοὺς ἀσθενεῖς των νὰ περνοῦν τρεῖς - τέσσερες ὧρες τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰ ὡρισμένων δένδρων (μηλιές, ἀκακίες, κερασιὲς κ.λ.π.) ἀναλόγως τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρουν. Καὶ ἡ πρωτότυπη, ὅσο καὶ παράξενη αὐτὴ θεραπεία, ἀποδίδει ἄριστα ἀποτελέσματα.

Ἐπίσης οἱ Ἄγγλοι ἰατροὶ βεβαιώνουν ὅτι ὄχι μόνο ἡ ραδιοβολίες (radiations) μερικῶν δένδρων καὶ ἡ μοσχοβολιὲς ὡρισμένων λουλουδιῶν ἔχουν θεραπευτικὲς ἰδιότητες, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὰ χρώματα τῶν φυτῶν ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ζοῦν οἱ ἀσθενεῖς ἔχουν ἀναλόγους ἐπιδράσεις στὸν ὀργανισμὸ των. Ἂν. ἔξαφνα, ἕνας νευροπαθὴς ζῇ ἀνάμεσα σὲ φυτὰ καὶ λουλούδια ποὺ ἔχουν κόκκινο χρῶμα ἢ κίτρινο, παθαίνει ἀπὸ ἐρεθισμοὺς καὶ διεγέρσεις τῶν νεύρων. Ἀντιθέτως τὸ πράσινο καὶ τὸ γαλάζιο χρῶμα τῶν φυτῶν καταπραῦνουν τὰ νεῦρα. Τὸ δὲ βιολὲτ φέρνει κατάπτωσι στὰ νεῦρα.

Τοὺς νευρασθενικούς, ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ὀξεῖα διέγερσι τῶν νεύρων, οἱ Ἄγγλοι νευρολόγοι τοὺς βάζουν νὰ περνοῦν τὸ περισσότερο μέρος τῆς ἡμέρας σὲ κήπους οἱ ὁποῖοι εἶνε φυτευμένοι ἀποκλειστικῶς μὲ salvia patens, ἕνα φυτὸ δηλαδὴ ποὺ ἔχει τὸ ἀγνότερο καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο γαλάζιο χρῶμα. Ἀντιθέτως τοὺς νευρασθενικοὺς ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴ γνωστὴ ἀρρώστεια «spleen» τοὺς ἀφίνουν μέσα σὲ κήπους μὲ δένδρα καὶ φυτὰ ποὺ ἔχουν ζωηρὰ χρώματα.

Γενικῶς οἱ Ἄγγλοι νευρολόγοι τονίζουν ὅτι εἶνε ἐξαιρετικὰ ὑγιεινὸ νὰ ἔχῃ κανεὶς μέσα στὸ διαμέρισμά του μερικὲς γλάστρες λουλουδιῶν μὲ ὡραίους χρωματισμοὺς καὶ λεπτὸ ἄρωμα. Ἰδιαιτέρως συνιστοῦν τὸ ἡλιοτρόπιο, τὰ γαρύφαλλα, τὶς πετούνιες, τὶς βερβένιες (ἰεροβοτάνι), τὴ λεβάντα, τὸ βασιλικὸ κ.λ.π.

Καὶ τέλος τονίζεται ὅτι μερικὰ λουλούδια τὰ ὁποῖα γενικῶς θεωροῦνται ὅτι δὲν εὐωδιάζουν ὅπως λ.χ. τὰ χρυσάνθεμα, ἡ ντάλιες κ.λ.π. ἐκπέμπουν καὶ αὐτὰ ἀρώματα τὰ ὁποῖα ἢ ἰδικὴ μας ὀσφρησις δὲν ἀντιλαμβάνεται, ἀλλὰ ἐξασκοῦν ἐξαιρετικὰ ἀγαθοεργὸ ἐπίδρασι στὸν ὀργανισμὸ μας.

κυρία σας γυρίσῃ ἀπ' τὸ καζίνο, θὰ τῆς πῆτε νὰ ξεχάσῃ αὐτὴ τὴν περιπέτεια !

— Ὦ, κύριε, τί μεγάλη εὐγνωμοσύνη σᾶς χρεωστῶ ! Ποτέ μου δὲν θὰ τὸ ξεχάσω...

— Ἐγὼ πάλι θὰ πῶ στὸ θῦμα... τῆς ἀπρονοησίας σας ὅτι, ψάχνοντας κάτω ἀπ' τὰ ἔπιπλα, βρῆκα τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της ἀνάμεσα στὸ χαλί καὶ στὸ παρκέτο...

Μωρὶς Ντεκομπρὰ

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

"ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ,,

Γλυκύτατον καὶ περιπαθέστατον ἐρωτικὸν μυθιστόρημα

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Ο ΚΛΕΙΔΩΝΑΣ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟ

[Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, δημοσιεύουμε ἐδῶ τὶς παρακάτω περίεργες συνήθειες τοῦ λαοῦ, τὶς σχετικὲς μὲ τὸν Κλείδωνα καὶ τὰ ροιζικάρια].

Στὴν Ἠλεία

Ἀπὸ τὸ θειλινὸ τῆς παραμονῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρηγανᾶ, μαζεύονται τὰ κορίτσια κάθε συνοικίας ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ «*ὀνοματίζουνε τὰ ροιζικά*».

Συγχρόνως δὲ ἀνθοστολίζουνε καὶ ριγανοστολίζουνε καὶ τὸν ναό. Τὸ ὀνοματίσμα γίνεται στὴν ἐκκλησία «*γιὰ νὰ στέρξουν τὰ ροιζικά*».

Ἅμα συναθροισθοῦν τὰ κορίτσια θὰ στείλουν ἕνα παιδὶ ποὺ νὰ ἔχῃ μάνα καὶ πατέρα, μὲ μιὰ *ξυλοκανάτα* νὰ πάρῃ ἀμίλητο νερό.

Τότε ρίχνουν τὰ σημάδια στὴν *ξυλοκανάτα*, δηλαδὴ τὸ «*ὀνοματίζουνε*» καὶ τραγουδοῦνε τρεῖς φορές:

Σφραγίζουμε τὸν Κλείδωνα μὲ τ' ἄϊ - Γιαννιοῦ τὴ χάρη
γιὰ νὰ μᾶς πῇ, ἡ κάθε μιά, ποιὸν μέλλει γιὰ νὰ πάρῃ.

Ἔπειτα σκεπάζουν τὴν *ξυλοκανάτα* μ' ἕνα κόκκινο ὕφασμα, τῆς κρεμοῦν καὶ μιὰ κλειδωνιὰ καὶ τὴν ἀφίνουν νὰ ξενυχτήσῃ στὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν.

Πρέπει ὅμως νὰ τὴν ἔχουνε σὲ μέρος κρυφὸ τὴν *ξυλοκανάτα*, μήπως πᾶνε νύχτα, οἱ νέοι, καὶ τοὺς τὴν κλέψουν.

Ἡ κλοπή, ὄχι μόνον συγχωρεῖται ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται !...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, φέρνουν τὴν *ξυλοκανάτα* στολισμένη μὲ κόκκινα γαρύφαλλα καὶ βάζουν τὸ ἴδιο τὸ παιδί, ποὺ ἔφερε τὸ ἀμίλητο νερό, νὰ βγάλῃ τὰ σημάδια.

Τότε ὅλα τὰ κορίτσια μαζί, τραγουδοῦν τοῦ Κλείδωνα τὸ τραγοῦδι :

Ἀνοίγουμε τὸν Κλείδωνα μὲ τ' ἄϊ - Γιαννιοῦ τὴν χάρι,
τῆς καλομοίρας κι' ὄμορφης νὰ βγῇ τὸ ροιζικάρι.

Ἐὰν κανένας νέος θελήσῃ νὰ μπῇ κι' αὐτὸς στὰ μυστήρια τοῦ Κλειδωνα καὶ νὰ ἐπιμείνῃ νὰ τοῦ βάλλουνε σημάδι κ' αὐτοῦ, τὰ κορίτσια δὲν ἀρνοῦνται, ἀλλὰ ὅταν θὰ βγῇ καὶ τοῦ «βεβήλου» τὸ σημάδι, τοῦ λένε κανένα ἀσεῖο τραγουδάκι, ὅπως τὸ κατωτέρω :

Τί στρίβεις τὸ μουστάκι σου, τὸ κάνεις σὰν ἀγκίστρι ;
Κανεὶς δὲν τὸ χρειάζεται, γιὰ γαϊδουριοῦ καπίστρι !

Ἔτσι μὲ γέλοια καὶ χαρές, ἐξακολουθοῦν νὰ βγαίνουνε τὰ ροιζικάρια.

Ἅμα τελειώσουνε τὰ ροιζικαρια, κάνουνε «αὐγομαντεία»... ρίχνοντας ἀσπράδι αὐγοῦ μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό, ἀπὸ τὸ «ἀμίλητο νερὸ» τοῦ Κλειδωνα.

Ἔπειτα προσφέρονται γλυκά, ἀκολουθεῖ χορὸς καὶ τὸ πανηγῦρι τελειώνει.

***

Στὸ Ἄργος

Στὸ Ἄργος τὸ μεσημέρι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ρίχνουν λίγο λάδι σ' ἕνα πηγάδι, φορᾶνε ἕνα τσεμπέρι, μὲ τὸ ὁποῖο σκεπάζονται καλὰ καὶ κυττᾶν στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ τραγουδῶντας :

"Ἅγιε - Γιάννη, Θεολόγο, καὶ τὰ δώδεκα Εὐαγγέλια.
ποῦφερες τὸν πρῶτο λόγο, Ὅποιος εἶνε τῆς τύχης μου
πῶστησες στὴ γῆ θεμέλια νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν δῶ.

Ἔτσι σκεπασμένες καθὼς εἶνε βλέπουν μέσα στὸ πηγάδι, βοηθούσης καὶ τῆς φαντασίας τους, τὸν μέλλοντα σύζυγό τους, τοῦ ὁποίου διαγράφεται ἡ μορφὴ πάνω στὸ νερὸ πλάϊ στὴ δική τους !

Τὸ βράδυ βάζουν σὲ μιὰ «κρισάρα» ἀλεῦρι καὶ τὸ κοσκινίζουν «ἀπὸ πίσω», δηλαδὴ βάνουν τὰ χέρια πίσω τους ἀνάποδα, ὥστε νὰ μὴν τὸ βλέπουν καὶ αὐτὸ πέφτοντας σχηματίζει γράμματα ἢ σχήματα, ποὺ λένε τὄνομα ἢ δείχνουν τὸ ἐπάγγελμα, ἐκείνου ποὺ θὰ πάρῃ, αὐτή ποὺ κοσκινίζει.

Ἐπίσης τὴν παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, πρὶν φέξῃ, βάζουν μιὰ ἀγγινάρα στὰ κεραμίδια, φρέσκη καὶ δροσερή.

Καὶ ἂν διατηρηθῇ δροσερὴ ὡς τὸ πρωΐ, θὰ πάρῃ ἐκείνη ποὺ τὴν ἔβαλε αὐτὸν πῶχει στὸ νοῦ της.

***

Στὴν Ναύπακτο

Στὴν Ναύπακτο τὴν παραμονὴ τὸ βράδυ, ἀνάβουνε μεγάλες φωτιές στὶς γειτονιές, τὶς ὁποῖες λένε «φωτιὲς τοῦ "Αϊ - Γιάννη». Στὶς φωτιὲς αὐτὲς πρέπει νὰ πηδήσουν νέοι, κορίτσια, γρηᾶς καὶ παντρεμένες, γιὰ νὰ μὴ τοὺς πιάσουν θέρμες ὅλη τὴ χρονιά.

Καῖνε δὲ—ἀφοῦ τὸ περιφέρουν στὴν πόλι μὲ φωνὲς καὶ τούμπανα,—ἕνα ἀνδρείκελλο ποὺ φκιάνουν καὶ τὸ ὁποῖο ἀποκαλοῦνε «Σίψα». Κάθε γειτονιὰ φιλοτιμεῖται νὰ φκιάσῃ τὸ δικό της. Ἡ φωτιὲς καῖνε ὅλη τὴν νύχτα δίδουσαι περίεργη ὄψη στὴν πόλι.